

Arrest

nr. 219 276 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 20018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/01/2018 werd ingediend door:

Naam: O(...)

Voornamen: E(...) A(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn zoon O(...), E(...) N(...) L(...)) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)' Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

□ bewijs onvermogen: een verklaring van S(...) O(...) dd 30/01/2018 waarin hij stelt dat zijn neef, de heer O(...) E(...) A(...) niet werkte voordat hij vertrok naar België. En waaruit zou moeten blijken dat hij onvermogen is in Ghana. Het betreft hier slechts een verklaring op eer door een derde waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Te meer daar uit het dossier blijkt dat betrokkene een C-visum voor toeristische doeleinden bekam in januari 2017 en toen nog als 'Kaderlid bedrijfswereld' werd omschreven. Bovendien bevat het attest geen informatie over de onroerende goederen waarvan betrokkene mogelijks eigenaar is.

□ verklaring van het OCMW dd 25/01/2018 op naam van O(...) E(...) waarin staat dat hij geen steun heeft ontvangen, met uitzondering van dringende medische hulp vanaf 4/08/2017 tot heden. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat aan de hand van het attest moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon helemaal niet alle kosten van betrokkene, sinds hij in het land verblijft, op zich heeft genomen. Er is immers wel degelijk een beroep gedaan op het ocmw. Bovendien kan aan de hand van het attest niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon zelf ook beroep heeft moeten doen op het ocmw, het attest getuigt immers enkel van de situatie van betrokkene en niet van de referentiepersoon.

□ Bestaansmiddelen referentiepersoon: ABVV- attest dd. 29/01/2018 over een periode van 10/2017 tot 12/2017. Om als familielid verblijfsrecht te kunnen ontleen aan een EU-burger die begunstigde is van een uitkering, dient aangetoond te worden dat met die uitkering kan voorkomen worden dat betrokkene zich moet wenden tot de sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien (zei daartoe de bepalingen van art. 40bis, §4, 2de lid). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is, betrokkene heeft zich immers al tot het ocmw moeten wenden om zijn ziektekosten te betalen.

□ bewijzen financiële steun

□ Factuur van betaling Labo onderzoek dd. 23/10/2017 op naam van O(...) E(...) + overschrijving van deze betaling.

□ Factuur van een ziekenhuisbezoek dd. 14/12/2017 en hier de betaling van op naam van O(...) E(...).

□ Betaling van bij de Apotheker dd. 26/12/2017 Op zich is het betalen van enkel facturen in België niet voldoende om te kunnen spreken van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Er dient immers te worden aangetoond dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. Zoals eerder vermeld blijkt de financiële draagkracht van de referentiepersoon ook eerder beperkt, gezien betrokkene beroep heeft moeten doen op het ocmw.

□ Overmaking van geld via Western Union dd. 17/11/2015 (100 EUR) en 23/01/2016 (150 EUR) door de referentiepersoon aan betrokkene Deze bedragen die werden overgemaakt zijn te bescheiden, te weinig frequent en gaan te ver in de tijd terug om te kunnen vaststellen dat betrokkene van deze steun afhankelijk was, voor zijn komst naar België (pas in januari 2017!), om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene op basis van dergelijke bedragen tot in januari 2017 in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22/01/2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

"2.1.1. Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt : 6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet: a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld; b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)." Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse meerderjarige zoon, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie. Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen zou zijn en hij ten laste van zijn zoon is en was op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef. Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij in Ghana onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn zoon. Zo heeft verzoeker onder meer een 'statutory declaration' voorgelegd van de Heer St(...) O(...) dd. 30.01.2018 waarin deze verklaart dat verzoeker zijn neef is, zijn beide ouders overleden zijn en hij gemachtigd is verzoeker te vertegenwoordigen in alle juridische zaken. Tevens bevestigt de Heer O(...) dat verzoeker niet werkte op het ogenblik dat hij Ghana verliet. Dat verweerder desbetreffend opwerpt dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijk verklaring niet kan worden uitgesloten, verzoeker in januari 2017 een visum voor toeristische doeleinden bekam en toen als 'kaderlid bedrijfswereld' werd omschreven en het attest geen informatie bevat omtrent de onroerende goederen waarvan verzoeker in Ghana mogelijks

eigenaar is. Dat verweerder deze statutory declaration afdoet als een loutere verklaring, terwijl het een onder eed afgelegde verklaring is voor de high court of justice in Accra, zodat de aflegger van dergelijke verklaring zich alleszins zal behoeden om meened te plegen. Bovendien doet de opmerking dat verzoeker in 2017 een visum bekwam als kaderlid bedrijfswereld, niets af van het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België geen werk meer had. Dat het dan ook perfect mogelijk is dat verzoeker in 2017 zijn werk verloren was en hij de maanden voor zijn vertrek naar België geen enkele vorm van inkomsten had. Dat verweerder echter heeft nagelaten verder onderzoek te doen en/of verzoeker gevraagd heeft meer uitleg te geven omtrent deze vaststelling. Evenmin heeft verweerder verzoeker verzocht om tevens een document voor te leggen waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen in Ghana in zijn bezit heeft. Indien verweerder een dergelijk document wenste voorgelegd te zien, had hij verzoeker hierover moeten aanspreken. In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161). Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen om een document voor te leggen waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen bezit in Ghana, indien verweerder dit nodig achtte om de aanvraag van verzoeker te kunnen onderzoeken, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout. 2.1.2. Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van een document betreffende het al dan niet bezitten van onroerende goederen bij de aanvraag gezinshereniging van een ascendent van een Unieburger. Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt : ‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43). Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger. Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”, geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : “2.1.4. Ten laste komende familieleden Volgens de rechtspraak1 van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door

de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen". In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst. Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde statutory declaration dan ook aanvaard dient te worden. Dat verzoeker bovendien nog bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat door zijn zoon geld werd overgemaakt ten tijde van het verblijf van verzoeker in Ghana. De bestreden beslissing houdt echter geen rekening met deze overschrijvingsbewijzen, nu deze te weinig frequent zouden zijden, te ver zouden teruggaan in de tijd en te bescheiden zouden zijn. Hierbij wordt door verweerder voorbijgegaan aan het feit dat een bedrag van 100 EUR en 150 EUR mogelijks te bescheiden lijkt in België, doch dit in Ghana 2 à 3 maandlonen vertegenwoordigt. De zoon van verzoeker heeft daarnaast nog verschillende stortingen gedaan, doch hiervan zijn de bewijzen niet meer voorhanden. Tenslotte werd door de zoon van verzoeker ook meerdere malen geld meegegeven aan vrienden en kennissen die naar Ghana reisden om dit persoonlijk aan verzoeker te overhandigen. Verzoeker was in Ghana dan ook afhankelijk van de financiële steun van zijn Nederlandse zoon en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden. 2.1.3. Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat moet worden aangetoond dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die begunstigde is van een uitkering voldoende moeten zijn om te vermijden dat het familielid zich moet wenden tot de sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Dat dit in casu niet het geval zou zijn, nu verzoeker zich reeds tot het OCMW zou gewend hebben voor de betaling van zijn ziektekosten. Dat conform de wetgeving geen bestaansmiddelenvereisten worden gesteld in hoofde van de Unieburger referentiepersoon. Verzoeker heeft zich overigens enkel voor de betaling van zijn medische kosten gewend tot het OCMW, aangezien hij niet over een ziekteverzekering beschikt. Van verzoeker en zijn zoon mag uiteraard niet verwacht worden dat hoog oplopende ziektekosten voor verzoeker uitsluitend door zijn zoon dienen betaald te worden. Van zodra de aanvraag gezinshereniging van verzoeker wordt goedgekeurd, kan verzoeker zich aansluiten bij een ziekteverzekering en heeft hij geen ondersteuning bij de betaling van zijn medische kosten meer nodig. In die zin verwijst verzoeker nog naar arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat : "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld". Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, geldt er dan ook geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

2.1.3. Verzoeker stelt in eerste instantie dat er aan de hand van diverse documenten aangetoond is dat hij in Ghana onvermogen was en afhankelijk was van de financiële steun van zijn zoon.

De Raad wijst er dienaangaande op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker verwijst concreet naar de ‘statutory declaration’ van 30 januari 2018.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“bewijs onvermogen: een verklaring van S(...) O(...) dd 30/01/2018 waarin hij stelt dat zijn neef, de heer O(...) E(...) A(...) niet werkte voordat hij vertrok naar België. En waaruit zou moeten blijken dat hij onvermogen is in Ghana. Het betreft hier slechts een verklaring op eer door een derde waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Te meer daar uit het dossier blijkt dat betrokkene een C-visum voor toeristische doeleinden bewam in januari 2017 en toen nog als ‘Kaderlid bedrijfswereld’ werd omschreven. Bovendien bevat het attest geen informatie over de onroerende goederen waarvan betrokkene mogelijk eigenaar is.”

Verzoeker stelt dat het niet gaat om een loutere verklaring maar om een onder eed afgelegde verklaring voor de ‘high court of justice in Accra’, zodat degene die zulke verklaring aflegt zich alleszins al zal behoeden om meened te plegen. Verzoeker stelt verder nog dat de gemachtigde niet zonder meer kan stellen dat hij in 2017 een visum bewam als kaderlid in de bedrijfswereld, nu het mogelijk is dat verzoeker in 2017 zijn werk was verloren en hij de maanden voor zijn vertrek naar België geen enkele vorm van inkomsten had. Verzoeker stelt dat de gemachtigde heeft nagelaten dit na te vragen.

Betreffende de verklaring van 31 januari 2018 stelt de Raad vast dat verzoeker zelf aangeeft dat het om een verklaring gaat. Waar hij stelt dat het feit dat deze gebeurde voor een ‘high court’ tot gevolg heeft

dat die persoon zich zal behouden om meened te plegen, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering.

Betreffende het al dan niet actief zijn in de arbeidswereld beperkt verzoeker zich tot een hypothese, hij stelt louter dat het “mogelijk” is dat hij zijn werk was verloren, zonder dit te bevestigen of aan te tonen. Men kan niet van de verwerende partij verwachten om elke mogelijke hypothese uit te werken. De Raad herinnert eraan dat het in dit geval gaat om een aanvraag waar de verzoeker vrij is om alle voor hem nuttige stukken bij te brengen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij.

2.1.4. Verzoeker stelt vervolgens dat de gemachtigde hem tevens had moeten uitnodigen om een document voor te leggen waaruit zou blijken dat hij geen onroerende goederen bezit in Ghana, wat niet is gebeurd, waarbij hij verwijst naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad kan hierbij verwijzen naar wat hierboven reeds werd gesteld, namelijk dat het in dit geval gaat om een aanvraag waarbij de verzoeker vrij is om alle voor hem nuttige stukken bij te brengen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Bovendien kan er in de bijlage 19ter van 22 januari 2018 worden gelezen dat er van verzoeker onder andere wordt verwacht om binnen de drie maanden bewijzen over te maken *“ten laste in het land van herkomst of origine a.d.h.v. bewijs van onvermogen in het land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen”*. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat er met elk passend middel bewijs mag worden geleverd. De Raad kan niet anders dan vaststellen, samen met de gemachtigde, dat er geen bewijs voorligt van het niet beschikken over onroerende goederen in het land van herkomst.

2.1.5. Verzoeker verwijst vervolgens naar de door hem voorgelegde overschrijvingsbewijzen en stelt dat de bedragen van 100 en 150 euro 2 à 3 maandlonen in Ghana vertegenwoordigen. Bovendien werden er nog stortingen gedaan waar geen bewijzen van voorhanden zijn en werd er ook meerdere malen geld meegegeven aan vrienden en kennissen die het geld persoonlijk aan verzoeker hebben overhandigd.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“Overmaking van geld via Western Union dd. 17/11/2015 (100 EUR) en 23/01/2016 (150 EUR) door de referentiepersoon aan betrokkene Deze bedragen die werden overgemaakt zijn te bescheiden, te weinig frequent en gaan te ver in de tijd terug om te kunnen vaststellen dat betrokkene van deze steun afhankelijk was, voor zijn komst naar België (pas in januari 2017!), om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene op basis van dergelijke bedragen tot in januari 2017 in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien.”

De Raad stelt vast dat, indien 100 à 150 euro 2 à 3 maanden zouden vertegenwoordigen, waar bovendien geen bewijs van voorligt, dit niet belet dat de gemachtigde oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker op basis van een storting in 2015 van 100 euro en één van 150 euro 2016, in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien tot januari 2017, nu deze periode veel verder reikt dan 2 à 3 maanden. Waar verzoeker nog verwijst naar andere overschrijvingen waar geen bewijzen van zijn en naar persoonlijke overdrachten, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hiervan geen bewijs wordt voorgelegd.

2.1.6. Ten slotte stelt verzoeker dat er in de wetgeving geen bestaansmiddelenvereisten worden gesteld en dat de gemachtigde niet kan stellen dat moet worden aangetoond dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die begunstigde is van een uitkering voldoende moeten zijn om te vermijden dat het familielid zich moet wenden tot de sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker stelt dat, gezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, er ook geen minimuminkomen geldt waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Zij verwijst ook nog naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie en stelt dat er een concrete beoordeling dient te gebeuren in elke situatie.

De bestreden beslissing stelt hierover het volgende:

“verklaring van het OCMW dd 25/01/2018 op naam van O(...) E(...) waarin staat dat hij geen steun heeft ontvangen, met uitzondering van dringende medische hulp vanaf 4/08/2017 tot heden. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat aan de hand van het attest moet worden vastgesteld dat de referentiepersoon helemaal niet alle kosten van betrokkene, sinds hij in het land verblijft, op zich heeft genomen. Er is immers wel degelijk een beroep gedaan op het ocmw. Bovendien kan aan de hand van het attest niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon zelf ook beroep heeft moeten doen op het ocmw, het attest getuigt immers enkel van de situatie van betrokkene en niet van de referentiepersoon.”

En:

“Bestaansmiddelen referentiepersoon: ABVV- attest dd. 29/01/2018 over een periode van 10/2017 tot 12/2017. Om als familielid verblijfsrecht te kunnen ontleen aan een EU-burger die begunstigde is van een uitkering, dient aangetoond te worden dat met die uitkering kan voorkomen worden dat betrokkene zich moet wenden tot de sociale bijstand om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien (zei daartoe de bepalingen van art. 40bis, §4, 2de lid). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is, betrokkene heeft zich immers al tot het ocmw moeten wenden om zijn ziektekosten te betalen.”

De gemachtigde is overgegaan tot een concrete beoordeling van de situatie van verzoeker en concludeert dat verzoeker zich reeds tot het OCMW heeft moeten wenden om zijn ziektekosten te betalen en daarom niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon alle kosten van betrokkene op zich heeft genomen. Verder wordt in het arrest Chakroun, dat door verzoeker wordt aangehaald, tevens gesteld dat de lidstaten van de Europese Unie wel een referentiebedrag kunnen vaststellen maar geen minimuminkomen mogen bepalen. In dit geval moet worden vastgesteld dat er geen sprake is van een minimumnorm maar enkel een beoordeling van de door verzoeker aangegeven elementen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat niet alle kosten door de referentiepersoon worden gedragen aangezien verzoeker reeds beroep heeft gedaan op het OCMW.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel luidt als volgt:

“2.2.1. Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. Verzoeker is de vader van de Nederlandse referentiepersoon en woont al sinds januari 2018 samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2. Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de

staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37). In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de vader is van de referentiepersoon, hij in Ghana steeds samenwoonde met zijn zoon, hij sinds januari 2018 ook in België samenwoont met zijn ouders, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoeker zowel in België als in het land van herkomst ten laste was en is van zijn zoon. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren. Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3. Verzoeker stelt dat hij de vader is van de Nederlandse referentiepersoon, dat er sprake is van een gezin, dat hij in Ghana steeds met zijn zoon samenwoonde, dat hij sinds 2018 ook in België met zijn ouders samenwoont en dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoeker zowel in België als in het land van herkomst ten laste was en is van zijn zoon.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In dit geval gaat het om het aantonen van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wat in het eerste middel reeds aan bod komt, waardoor de verwerende partij niet opnieuw dient over te gaan tot een proportionaliteitstoets. Bovendien is de bestreden beslissing “zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC